

ROSIE NIXON STILISTA

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

București
2019

Capitolul 1

Ne-am aşezat pe nişte scaune albe în jurul biroului lui Jas, şefa noastră, ca să ne dea veştile.

– E vorba de Mona Armstrong.

Lui Kiki i-au strălucit ochii. În mod cert, asta sună mult mai interesant decât o discuţie despre cine e responsabil pentru miroslul de salată din frigider. Iar cu deficitul ei de atenţie, după ani întregi de abuz de retele de socializare, *chiar* avea nevoie de un lucru asupra căruia să se concentreze.

– Am primit un telefon de la un regizor secund de la *20Twenty*, sătiți voi, compania de producție cinematografică, a explițat Jas.

Pestrița ei echipă – personalul micului magazin al lui Smith, din care făceam parte eu, Alan, gardianul, vânzătorii și Kiki – asculta cu atenție.

– Fac un episod pilot pentru un *reality show* despre Mona, a continuat ea. Kiki mi-a aruncat o privire de genul „*ti-am spus eu*“, dar eu m-am făcut că nu observ, rugându-mă în schimb să cadă de pe scaun.

– Titlul ar fi *Mona Armstrong, stilista stelelor*, dar momentan i-au spus doar *Stilista*.

Marele Alan era singurul dintre noi care nu părea cătuș de puțin afectat de aceste vești. Însă pentru mine și Kiki nu a fost chiar o surpriză: bloggerii vorbeau de episodul pilot de câteva săptămâni, iar eu și Kiki urmăriserăm subiectul îndeaproape. Din ultimul ei buletin

informativ, spicuit de pe diverse bloguri de modă, am aflat că episodul „avea să fie difuzat pe un canal american în următoarele luni“.

Mona era una dintre puținele lucruri pe care eu și Kiki le aveam în comun. Vedeți voi, Mona Armstrong nu era doar o stilistă cu experiență, precum cele pe care le vezi ziua la televizor, de o transformă pe Sharon din Wolverhampton într-un fel de Sharon Stone. Ci era cel mai faimos – *scandalos* – stilist de celebrăți; o personalitate de sine stătătoare, mulțumită constituției sale minusculă, șoldurilor ascuțite, stilului vestimentar propriu „boho riche“ și prieteniei strânse cu unele dintre cele mai cunoscute nume din *Tatler's Little Black Book*¹.

Acum, în doar câteva ore, toate acestea se transformaseră în realitate. *Realitatea mea*. Dar încă nu știam că veștile primite în acea zi aveau să-mi schimbe viața pentru totdeauna.

– Tipul de la televizor – cred că Rob îl cheamă – a întrebat dacă putem să ținem momentan informația pentru noi, a continuat Jas pe un ton nazal, american, atașat accentului ei britanic, o reminiscență a perioadei de douăzeci de ani în care lucrase ca supermodel în New York. Astă înseamnă fără Instagram, fără Twitter, fără Facebook, *nici*: trebuie să țină astă secret până când se confirmă de către post.

Dar veștile nu se opreau aici, nici pe departe.

– A, da, și cei de la *20Twenty* vor să vină mâine la magazin să tragă niște cadre, cu *Mona*, pregătindu-se pentru sezonul decernărilor, a adăugat Jad, așa că e foarte probabil să apărem și noi în episodul pilot.

Eu și Kiki ne-am uitat una la cealaltă. Eu mi-am înăbușit un chicot de râs – mă bufnea râsul când nu știam cum să reacționez, iar Kiki a rămas cu gura căscată. Jas a continuat, neluând în seamă isteria crescândă ce venea din partea personalului ei.

– Fiecare dintre noi va trebui să semneze un formular de autorizație de difuzare, în caz că apărem într-un cadru pe care echipa de televiziune va vrea să-l folosească, precum și un acord de confidențialitate.

¹ Supliment anual al publicației *Tatler*, unde sunt prezentate cele mai influente personalități

Kiki și-a scos pe furiș iPhone-ul din buzunarul de la spate al blugiilor ei strâmți, gri, marca Acne, și l-a pus în poală, trecându-și degetul peste iconița cu pasarea albastră.

– Autorizațiile de difuzare și acordurile de confidențialitate au caracter juridic, a mai adăugat Jas.

Sugându-și obrajii, Kiki întoarce iPhone-ul cu fața în jos. Înștiințarea fanilor ei va trebui să mai aștepte. Dar astea erau niște vești grozave pentru noi amândouă. În cercurile de modă, Mona Armstrong era o legendă. Sau, astfel spus, era *#Ledge*.

– Echipa de filmare va fi aici mâine la unsprezece ca să pregătească aparatura, iar Mona va sosi și ea puțin mai târziu, a continuat Jas, ridicându-se deja de pe scaun, gata să se apuce de treabă. Deci, trebuie să facem locul ăsta să arate perfect pentru filmare. Amber, tu te ocupi de vitrine: hai să mergem pe alb și negru. Iar tu, Kiki, vei lucra cu mine în magazin.

Am încuvînțat amândouă din cap, începând să pricepem importanța situației. Vizita la butic, programată într-o joi dimineață pe la sfârșitul lui ianuarie, avea să fie debutul sezonului pentru Mona, chiar înainte să înceapă cu festivitatea Globurilor de Aur de la Los Angeles. Vizitele Monei erau întotdeauna un „eveniment“ în sine, chiar și fără camere de filmat, așa că astă avea să fie ceva notabil. Kiki, care aproape că plesnea în blugi ei strâmți, nu s-a mai putut abține:

– Doamne, Dumnezeule! O echipă de televiziune! Cu ce-o să mă *îmbrac*?

Am izbucnit amândouă. și eu, și Kiki eram obsedate de Mona, deși din motive diferite – Kiki, din pricina unei pasiuni nevinovate pentru modă (studia regulat ținutele Monei până în cele mai mici detalii, cu ometiculozitate vecină cu tulburarea obsesiv-compulsivă). Pentru mine era mai degrabă o fascinație morbidă. Mă miram cum poate să trăiască numai cu ceea ce părea un regim bazat pe lichide de la Starbucks, apă și şampanie. (În nici o poză făcută de paparazzi nu apărea mâncând. Era o certitudine.) Dar nu puteai nega faptul că Mona ajunsese incredibil de faimoasă. Era practic o celebritate în toată regulă, cariera starurilor pe care le considera prieteni fiind construite articol cu articol grație hainelor cu care ea le înveșmânta

Respectăriile silfide. Pentru noii designeri de modă, ea era „un traficant de stil“, gata să dea startul unei tendințe doar punându-și creațiile pe modelul momentului. Într-adevăr, în lumea noastră, Mona avea o importanță uriașă, aşa că nu era de mirare că eram în pragul isteriei. *Ce avea să ne aducă ziua de mâine?*

În dimineață în care era programată vizita Monei, buticul fremăta de activitate: se aspira, se călca, se aranja, se ștergea praful și se punea totul în cea mai desăvârșită ordine. În mijlocul magazinului erau doi tabureți pătrați din piele și două măsuțe din sticlă pe care erau lumânări de la Diptyque și apă minerală, deși li se oferea câte un pahar de șampanie celor care degajau opulență. Acesta e genul de lume în care chiar poți judeca o carte după copertă. Le miroseam pe clientele noastre de la kilometri depărtare: atârnată de braț purta ultimul model de poșetă It, nu se îmbrăcă niciodată în ceva călduros pe deasupra (ce nevoie ai, dacă te plimbi cu taxiul prin oraș?), ochelari de soare indiferent de vreme și învăluitoră într-un nor sublim de parfum scump. Unele dintre cele mai bune cliente ale noastre, multe dintre ele vechi prietene ale lui Jas de pe vremea când defila pe podium, petreceau deseori ore bune în magazin, flecăhind, bârfind și, desigur, cumpărând haine, mai ales când începea să curgă șampania. Una dintre ele cumpărase recent întreaga colecție Chloé dintr-un moft stârnit după patru pahare de rosé Perrier-Jouët.

— O să doară capul mâine, comentase Jas, după ce femeia ieșise din magazin cu opt genți marca Smith's, de un alb strălucitor, legate cu fundă, dar n-o să returneze nimic. Mai degrabă ar muri.

Âsta era efectul magazinului Smith's chiar și asupra femeilor care aveau de obicei o mare stăpânire de sine. Să cheltui aproape două mii de lire pe câteva articole de îmbrăcăminte, într-o singură sesiune de cumpărături? Îmi dădeau lacrimile. Încă nu eram în stare să înțeleg cum puteai trăi într-o lume unde o geantă ieftină costa trei sute de lire. Aproape jumătate din chiria mea pe o lună! Însă, lucrând la Smith's, am început să am impresia că încasăm bani de la Monopoly, nu alta.

Firește, mare parte din reputația magazinului se datora proprietarului, Jasmine Smith – un fost model de cincizeci și ceva de ani,

elegantă și cu niște pomeți care ar fi făcut-o pe Kate Moss să arate fleșăită. Nimic nu se compara cu talentul lui Jas de a pune ochii, pe la prezentările din New York, Londra, Milano sau Paris, pe lucruri cu vocație de a fi bine vândute. Însă abilitatea ei specială de a combina cele mai noi articole din creațiile designerilor cu piese atent selectate din liniile de debut ale creatorilor de modă aspiranți – identificăți uneori la ceremonia de absolvire a Universității Central Saint Martin – făcuse din Smith's unul dintre cele mai de succes, mai longevive și mai independente buticuri de lux din centrul Londrei, precum și destinația stilistilor și cumpărătorilor de rând deopotrivă. „Dumnezeu sălășuieste în detaliu“ era mantra lui Jas, și nici eu, nici Kiki nu îndrăzneam să o contrazicem.

Eram deseori fermecată de managera mea rafinată și de clientele ei stilat. Abia acum, după un an de lucru în echipa ei, începeam să mă simt suficient de bună pentru acest magazin. Adevărul era că obținusem postul dintr-o întâmplare. Inițial, îi fusese oferit celei mai bune prietene și colege de apartament, Vicky, pasionată de modă, care a obținut ulterior slujba la care visa, de asistentă a unui editor de la revista *Glamour*. Pe atunci, eram angajată temporar, ceea ce toată lumea știe că e un drum închis, aşa că mi-a pasat postul mie, iar Jas a acceptat.

Până să lucrez la butic, mă dădeam în vînt după hainele de la Debenhams și eram fană Gok Wan. Moda de pe Topshop era vîrful de lance, iar Armani era un banal parfum pe care părinții și-l dăruiau unul altuia de Crăciun. Exact, sub această aparență strălucitoare, nu sunt decât o impostoare care nu are nimic în comun cu moda. Uneori, îmi văd adevărul sine, sub forma cumpărătorilor obișnuiți din Westfield, care se uită la vitrinele buticului Smith's cu o privire confuză.

— Criza financiară ne-a afectat rău, locul său e pe cale să fie închis, spun ei, trecând mai departe.

La prima vedere, pereții albi ai magazinului și puținele umerașe cu haine par să creeze impresia că nu avem marfă ori că am fost victima unui jaf de pe Bond Street. Dar, cum am ajuns să învăț repede,

Respectătorul său, Rosie Nixon, adevăratale pasiunile de modă știu mai bine. Smith's este trecut în agenda companiei Smythson tocmai pentru că buticul este un punct de reper în lumea modei.

Odată ce treci de ușile din sticlă și pătrunzi în sanctuar, te trezești în peștera lui Aladdin, unde se află o secțiune mică de *haute couture*, dotată cu sisteme de alarmă, articole proaspăt sosite de la prezentări și piesele lui Jas pe care nu trebuia să „le slăbim din ochi“. De-o parte și de alta a casei de marcat se află două vitrine înalte din sticlă, pline de inele cu pietre rare, cercei lungi până la umăr, brățări subțiri și lanțuri strălucitoare, cu modele moderne și etichete care l-ar face până și pe cel mai înrăit creator de modă să se opreasă o clipă în loc. Apoi mai sunt gențile It, pantofii cu tocuri criminale, sandale cu platformă și curelele din zale înfășurate în jurul unor socluri albe și rafturi, fiecare prezentată ca o piesă de artă unică. Totul este acolo ca să fie admirat, atins, postat pe Instagram, pe Pinterest, apreciat și aprobat de fiecare client care trece pe lângă ele. La Smith's găsești orice, dar numai în cantități mici.

– Nimic nu face un produs mai râvnit ca atunci când aștepți șase luni ca să-l obții, îmi spusește atunci Jas. Interiorul minimalist este potrivit instrucțiunilor noastre stricte de a scoate în evidență doar câte un articol pe rând. Desigur, în mare parte este doar o iluzie: avem din fiecare toate mărimile, culorile și croielile în depozitul nostru de la subsol, care e mare cât tot etajul și ticsit de haine împachetate în folii de plastic. E o strategie bună: gândește-te că nu găsești o haină pe măsura ta, ceea ce te face să ţi-o dorești și mai mult. Atunci venim noi din depozit, exclamând cu entuziasm: „N-o să vă vină să credeți, doamnă Jone! Am găsit până la urmă mărimea 42!“ Si deja vezi cum clienta tastează febril codul PIN.

Bineînțeles, etichetele piperate de la Smith's sunt *cât se poate* de reale. Motiv pentru care, aşa cum fac toți managerii magazinelor excludiviste, Jas a angajat un gardian care să păzească stocul – în cazul nostru, un tip voinic și săret, pe care-l alintăm „Marele Al“. Lucrează pentru noi cu normă întreagă, patrulând prin butic și stând cu ochii pe articolele foarte scumpe, care de altfel sunt dotate și cu sisteme de alarmă. Deși n-ai zice, la cei un metru și nouăzeci de centimetri cât

are, este un scump și, la fel ca mine, acum e capabil să le ofere o opinie clientelor în privința vreunei ținute, dacă acestea o solicită. De fapt, în ciuda faptului că are o căsnicie fericită și doi copii mari, Marele Al nu ratează nici o oportunitate de a flirta cu orice „damă care se lansează“, mai ales când nu știe ce să aleagă între o rochie petrecută și una conică de la Hervé Léger. Se apropie de vârsta pensionării, dar când își dă jos chipiul, lăsându-și la vedere părul grizonant, și îi observi ochii albaștri-deschis, nu e greu să-ți imaginezi că, la vremea lui, Marele Al a fost un mare cuceritor. Ați fi surprinși câte numere de telefon i au fost stocate în palmele lui mari, capabile. *Uniformele chiar au farmecul lor.*

Cat despre mine, știu că, în mintea lui Jas, lacunele mele inițiale în privința modei au fost compensate grație „ochiului meu artistic“. Cursul de introducere în artă nu avea să mă transforme în următoarea Tracey Emin, dar îmi dăduse încrederea că știu ce arată bine și ce nu când venea vorba de designul magazinului, iar vitrinele ajunseră să fie domeniul meu de specialitate. Promovarea noastră vizuală nu este la nivelul vitrinelor de top din Londra – cum sunt cele de la Selfridges, Liberty și Harrods. Dar, pentru un butic de lux nu departe de Bond Street, inima enclavei de magazine de designer din Londra, micuțul nostru magazin și cele două vitrine ale sale primesc atenție din plin.

În dimineața vizitei Monei, am venit cu toții mai devreme ca să ne asigurăm că magazinul arată mai bine ca oricând. Am periat chiar și covorul pufos – o premieră în mica noastră lume nebună. Lumânările emanau un parfum îmbătător de gardenii, iar apă Evian la temperatură camerei și cele mai bune pahare de cristal au fost scoase la înaintare. Monei nu-i plăcea apa Buxton și nici cuburile de gheăță, am aflat lucrul acesta pe pielea mea, prima oară când m-am dus după apă fără să-mi fie precizate aceste detalii importante. Iar Kiki își petrecuse ultimele zece minute chinuindu-se să asambleze o piramidă din trufe de ciocolată neagră pe o farfurie din porțelan alb de lângă casa de marcat (nu că avea să se înfrunte careva din ele). Marele Al o urmărea cu o privire plină de amuzament și de curiozitate.

Respect pe Te provoc să iei una de la bază, Amber, mi-a șoptit când am trecut pe lângă el.

Când am început să lucrez la Smith's, Kiki îmi ținuse un curs scurt și intens drept pregătire pentru o astfel de vizită. Ea era cu doi ani mai mare decât mine, și ținea să-mi aducă aminte asta cu fiecare ocazie. Lucra la magazin de aproape trei ani și era asistenta lui Jas. Pentru mine, era doar o slujbă cu normă întreagă, ceva provizoriu până îmi găseam o profesie „adecvată”, de preferat un post de decorator de vitrine, însă Kiki adora întru totul ceea ce făcea. Slăbuță, mereu la modă fără prea mare efort și arătând întotdeauna ca scoasă din revista *i-D* după o noapte de petrecere la The Box, avea o atitudine de zile mari, iar eu am fost intimidată de ea încă din prima zi, situație de care ea părea să se bucure. Încă de când m-a văzut, și-a pus în gând să mă inițieze în complicata lume a modei, pentru că, evident, aveam nevoie.

– Există o ierarhie bine stabilită în industrie, mi-a explicat ea, în timp ce eu stăteam pe o cutie marca Diane von Furstenbergs în timp ce făceam odată inventarul. Deși susținea că se născuse în West End, Kiki avea încă un accent neșlefuit de școală publică. În vîrf, se află designerii – Sfântul Graal: Valentino, Giorgio Armani, Donatella Versace, Stella McCartney, Dolce & Gabbana și tot aşa. Sub ei sunt plasate starurile de top, care poartă creațiile acestor designeri pe covoarele roșii de la Hollywood până la Cannes, la Globurile de Aur, Premiile BAFTA și Oscar, adunând distincții de la cele mai fișoase gale. Iar sub ele sunt stilistii, cei care duc *tot* greul, pregătindu-i pentru covorul roșu și asigurându-se că vor apărea în topurile „celor mai bine îmbrăcate” vedete din întreaga lume. Un stilist precum Mona Armstrong poate să lanzeze sau să desființeze o celebritate printre-o simplă rochie sau accesoriu. Îți aduci aminte când poza Angelenei, cu piciorul, de la Gala Premiilor Oscar a devenit virală? Eu am încuviat din cap. Dar îți aduci aminte care ce premiu a câștigat în anulă? Am ridicat din umeri. Lectorul meu mi-a zâmbit încântat. Firește că nu. A fost un moment care a intrat direct în istoria Oscarurilor. Apoi a continuat, aplăcându-se conspirativ înspre mine: Dar ce merge de minune

pentru unul poate fi un dezastru de proporții pentru cineva care nu reușește să o scoată la capăt. Este o lume plină de răutăți, unde stilul învăță toate îtele. Să nu-ți închipui altceva, Amber: o celebritate fără stilist e precum Kylie Jenner fără boticul ei famos. Închidem tot magazinul când vine Mona să-și aleagă piesele pentru clientele ei – este mai presus de *fabulos*. Dar nu te culca pe-o ureche, perioada de dinaintea premiilor este foarte stresantă. O dată, am mâncat o bașteă întreagă cu brânză.

Chiar trebuie să fi fost stresant, pentru că nu era prea greu să ghicești motivul pentru care eu și Vicky o porecliserăm pe Kiki Insectă băt sau, mai târziu, doar Băt. O vedeam deseori dând pe gât litri întregi dintr-un lichid ce semăna cu apa sătății din sticlele reciclate – faimoasa ei băutură Super Greens –, iar frigidierul de la muncă era mereu doldora de pungi de salată și germeni de fasole din care ronțăia pe parcursul zilei sau care, de cele mai multe ori, se stricau, cauzând un miros pestilential pe care trebuia să-l scot. Doar o singură dată am prins-o mâncând ceva oarecum caloric – un macaron cu levăntică –, și asta doar pentru că fusese trimis de către editorul de la *Bazaar* și voia să îl posteze pe Instagram.

Kiki, care făcuse o pauză ca să marcheze sfârșitul acestei lecții, a continuat:

– Serios, Amber, e *ui-mi-tor* când vine Mona; de ani buni, îmbracă nume mari precum Jennifer Astley și Beau Belle. Iar dacă vedetele poartă o ținută pe care Mona a împrumutat-o de la Smith's, când vin revistele de modă și ne oferă meritele cuvenite, Jas e în al nouălea cer. Prinde *atâțăt* de bine afacerii. Dar nu e vorba numai de aparițiile pe covorul roșu. La urma urmelor, Mona e cea care a pornit tendința *gypsy* pe care o vedem acum, explică ea, susținându-și mâneleuri ca să scoată acest detaliu în evidență. Din clipa în care Beau s-a dus la cumpărături, pe Rodeo Drive, îmbrăcată cu fusta țărănească și bluza croșetată, efectiv toate magazinele respectabile au scos propriile versiuni în doar câteva săptămâni. *Atât* de influentă este Mona.

Am înțeles numaidecăt că Băt avea o uriașă pasiune pentru Mona în ceea ce privește moda, și, începând cu acea zi de ianuarie, am ajuns să cunosc foarte bine viața acestei superstiliste.

Ca de obicei, dimineața mi-am petrecut-o în mare parte îndeplinind ordinele lui Kiki, înainte să-mi ceară Jas să termin cu vitrinele. Îmi plăcea mult ideea de „scenă“ din lemn dintre ferestrele boltite și magazinul propriu-zis: un spațiu mic, care ar fi putut să îți dea senzația de claustrofobie, dar care pentru mine era o pânză albă, frumoasă; ceva unde puteam crea imaginea femeii la care râvneau să ajungă toate clientele noastre. Ca să îmbrac manechinele, mă inspiram din ținuta „aleasă“ de Jas din maldărul de cataloge pe care casele de modă ni le trimiteau la fiecare colecție nouă, de obicei un dosar legat cu spirală cu fotografii ale unor modele pozând pe un fundal alb și purtând ultimele apariții ale respectivului designer. În realitate, vitrinele se fac după niște tipare, dar pentru că noi aveam doar variante editate ale colecțiilor de la Smith's, spre încântarea mea, Jas mă lăsa să-mi pun amprenta asupra lor – vreun accesoriu îndrăzneț sau vreun pantof care să atragă privirile –, să încât întreg ansamblul să prindă viață. Schimbam decorul vitrinelor luna de la două săptămâni, ca să nu se învechească. Săptămâna asta chiar le reîmprospătam gândindu-mă la Mona: trebuiau să fie magnifice. Jad îmi dăduse instrucțiuni clare să pun o ținută alb-negru pe unul din cele două manechine, pe care am scos-o mai apoi în evidență cu un accesoriu definitoriu: o manșetă din piele verde aprins la unul și o poșetă-plic roșie la celălalt.

– Fetele noastre arată grozav azi! a exclamat ea, înainte să îi sugerez pantofii pe care voiam să îi pun în picioarele din plastic ale modelelor, mărimea 37,5: unul din manechine trebuia să poarte o pereche neagră, celălalt tocuri din fildeș, completând astfel imaginea monochromă.

În timp ce îmi admiram opera din stradă, analizând ce pantofi să îi pun fiecăruia din manechine, mă gândeam: *Nu-i rău pentru o zi de muncă!*

– Am-ber! strigă Kiki din ușă, risipind toată vraja, ai uitat să o calci pe Stella!

Iisuse Hristoase, ia vreodată pauză? După ce calc la perfecție trei costume Stella McCartney, Jad face o ultimă verificare ca să se asigure

că totul e așa cum trebuie. Apoi ne-am îmbrăcat în hainele noastre ultimul răcnet (împrumutate din magazin pentru vizita Monei; nu ne am fi permis niciodată din salariile noastre amărate să ne cumpărăm așa ceva); acum eram gata să o întâmpinăm pe regina modei.

Rob, asistentul de regie, ajunge chiar la timp. Se împiedică de un morman de haine și mai-mai să alunece, făcându-mă să chicotesc.

Ce intrare îți-ai făcut, Rob! își spune el, după care se adună și îmi surprinde privirea, râzând.

Amuzamentul meu interior este înlocuit imediat cu sentimentul de teamă că podeaua proaspăt lustruită în combinație cu covorul pufoas ar putea fi o adeverată capcană mortală. Dacă își rupe Mona vreun picior? Rob își dă o șuviță rebelă de păr castaniu după ureche. Când a venit să-mi strângă mâna, mi-am dat seama că am palmele transpirate.

Tu ești responsabilă pentru podelele astea lună? a remarcat el.

Obrajii mei iau foc. *În ciuda rochiei din noul sezon, semnată Jonathan Saunders, rămân aceeași fată simplă. Cum?*

Îmi pare rău.

Mai bine te-ai ruga ca Mona să-și fi pus antiderapante pe tălpi, nu ca mine.

Am râs nervos. Era ceva familiar la el.

Kiki mi-a aruncat o privire nimicitoare.

Asta fac oamenii de la televizor, ca să nu alunece pe platou, mă informează ea, suficient de tare cât să audă și Rob.

– Știu, am mintit eu.

Dacă încerca să mă facă de râs, chiar nu-mi păsa. Eram mai curiosă să mă uit la Rob cum își dă jacheta jos și își sufle că mâncurile bluzonului gri, lăsând la vedere începutul unui tatuaj de pe braț.

Rob a ajuns primul dintre cei trei. Al doilea, cu părul vopsit roșu și tunsoare bob și cu niște ochelari negri, cu ramă groasă, ni s-a prezentat drept Fran, regizoarea. Îi mai însoțea un tip cu părul lung, desprins, care ducea camera și căruia i se spunea Dave. Eu l-am poreclit numaidecăt Lățosu'. Mă întrebam dacă Fran și Rob își puceseră și ei cele mai bune haine, la fel ca noi, de dragul Monei, sau dacă se